

**עד** א משביל לאספה למה אלהים ונחת לנצח יעשן אפה בצאן  
 מרעיתך: ב זכר עדתך קנית קדם גאלת שבט נחלתך הר ציון זה שכתב  
 בו: ג הרימה פעמיה למשאות נצח כל הרע אויב בפךש: ד שאנו צררוך בקרב  
 מועדך שמו אותתם אתות: ה ינדע במביא למעלה בסכך עין קרדמות: ו (ועתה)  
 ועתה פתוחיה יחד בכשיל וכילפת יהלמון: ז שלחו באש מקדשך לארץ חללו

שימוש תהלים

### אי הוה לך סנאין

למה אלהים זנחת לנצח (עד, א): (שימוש תהלים לפרק עד) אי היו לך סנאין מעיקין או רוחין מעיקין  
 לך אמור יתיה ואת חזי ניסין.

זוהר תהלים

את המלך. לקח המלך אותו כלי יקר ושבר  
 אותו. זהו שכתוב עשה ה' אשר זמם. בא  
 ראה, מיום שנבנה בית המקדש היה  
 הקדוש ברוך הוא מסתפל בו וחיבב עליו  
 הרבה, והיה פוחד על ישראל שיחטאו  
 ויחרב בית המקדש. וכך בכל פעם שהיה  
 בא אצל בית המקדש, היה לובש אותה  
 אדרת. אחר שגרמו החטאים והרגיזו לפני  
 המלך, נחרב בית המקדש וקרע אותה  
 האדרת [קרע אותה האדרת ונחרב בית המקדש].  
 הינו שכתוב עשה ה' אשר זמם.

**בצע** אמתו וגו' (איכה ב) [האמרתו הזו  
 בתחלה ישבה בראש אמיר, והרי התעטרו  
 עטרה לראש ואילן נאה לפניו, והיא מימי קדם  
 ודאי, ואז עצבות לפניו בבתי החיצונים ודאי,  
 (ישעיה לג) והן אראלם צעקו חצה, (שם כב) ויקרא  
 ה' אלהים צבאות ביום ההוא וגו']. הינו בזמן  
 שנחרב בית המקדש. אבל בזמן אחר אין  
 חדה לפני הקדוש ברוך הוא כמו זמן  
 שאובדים רשעי העולם ואותם שהרגיזו  
 לפניו. זהו שכתוב (משלי יא) ובאבד רשעים  
 רנה. וכן בכל דור ודור שעושה דין ברשעי

חרבן בית המקדש - ומזמן שהוא אין  
 שמחה לפניו למעלה ולמטה

שלחו באש מקדשך לארץ חללו משכן  
 שמה (עד, ז): [זוהר ספר בראשית פ' נח

(דף טא ע"ב) זוהר תורה] רבי אלעזר הלך אל  
 רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמיו.  
 כיון שראה אותו, התקין לו שטיח של  
 פסוי במוטות של עץ, וישבו. אמר לו  
 חמיו, אפשר ששמעת מאביך זה שכתוב  
 (איכה ב) עשה ה' אשר זמם בצע אמתו  
 אשר צוה מימי קדם? אמר לו, הרי פרשוה  
 החברים, בצע אמתו - שקרע האדרת  
 שלו. אשר צוה מימי קדם - שהרי אותה  
 האדרת צוה מאותם ימים ראשונים  
 עליונים, וביום שחרב בית המקדש קרע  
 אותה, משום שהאדרת הזו היא כבודו  
 ותקונו, וקרע אותה. אמר לו, עשה ה'  
 אשר זמם, וכי מלך חושב [קדם] להרע  
 לבניו עד שלא יבאו לחטא?! אמר לו,  
 (משל) למלך שהיה לו כלי יקר, ובכל יום  
 היה פוחד עליו שלא ישבר והיה מסתפל  
 בו ומצא חן בעיניו. לימים בא בנו והרגיזו